

[Waldorff]

Beklager.

... og sige, at arbejdsløsheden ikke bliver forøget af dette kriseindgreb, på trods af at det er 100 pct. sikkert, at alene de afgiftslove, som vi står med i dag, betyder 15.000 flere arbejdsløse.

Den socialdemokratiske begrundelse for kriseindgrebet er som sædvanlig ynkelig ud over alle grænser. Kritikken mod socialdemokratiet, også fra egne rækker, for at føre kapitalistisk politik har aldrig været mere veldokumenteret, end den er i dag. Det bider selvfølgelig på huden, men samtidig plaprer man videre på sangen om, at betalingsbalanceproblemet kommer til os udefra, og om, at vi alle sammen må yde vores bidrag til at rette økonomien op. Det er fup og svindel det hele. Brugen af betalingsbalanceunderskuddet som påskud for angrebene på lønarbejderne er fup og svindel. Det er selvfølgelig ikke fru Jensens jaffaappelsiner, der skaber et milliardunderskud på betalingsbalancen. Arbejderfamilien har ingen andel og ingen interesse i betalingsbalanceproblemer overhovedet, bortset fra lige præcis ét punkt, nemlig at det er arbejderne, der bliver sat til at betale for det. Og den regning er dyr, som vi har set det de sidste år.

Betalingsbalanceunderskuddet er resultatet af adskillige ting, f. eks. af indkøbet af isenkram til NATOs krigsmaskine i Danmark, f. eks. af, at den danske stat har foræret Nordøgassen og -olien til A. P. Møller og andre multinationale koncerner. Men først og fremmest er betalingsbalanceproblemerne et resultat af, at det kapitalistiske system afskærer op til 200.000 mennesker fra at skabe værdier igennem deres arbejde. Det er den simple kendsgerning, som socialdemokrater er parat til at holde skjult, om det så skal koste dem deres liv. I stedet lægger de så navn og ryg til en politik, som med god SV-logik vender det hele på hovedet og siger: for at komme af med betalingsbalanceproblemerne må vi bevidst skabe mere arbejdsløshed. Det er det, det handler om i dag, hverken mere eller mindre.

Regeringen optræder som marionetdukke for erhvervslivet og benytter de olieprisstigninger, som den borgerlige politik selv har gjort mulige, til at give lønarbejderne én på skallen. For at nedbringe et betalingsbalanceunderskud, som arbejderne hverken har lod eller del i, skal de udsættes for en kraftig

forøgelse af arbejdsløsheden, en katastrofal forringelse af reallønnen og en helt klar forringelse af det kollektive forbrug.

Først arbejdsløsheden. Virkningen af afgifterne kan ret nøjagtigt opgøres til 15.000 arbejdsløse på årsbasis. Det er det eneste, der er helt sikkert med hensyn til arbejdsløsheden i dag. Men pyt, det er et tal på et stykke papir; hvad kan det betyde for en nyudnævnt socialdemokratisk politisk ordfører? Det gælder selvfølgelig endnu mere virkningen af de foranstaltninger, som vi ikke kender endnu og derfor ikke kan argumentere klart omkring: de statslige nedskæringer på 2½ mia kr., som meget let kan betyde yderligere 10.000 arbejdsløse, de kommunale nedskæringer på 4 mia kr., som i hvert fald vil betyde mellem 6.000 og 10.000 arbejdsløse, nemlig det, der er forskellen i beskæftigelses-effekt af henholdsvis offentligt og privat forbrug. Det giver alt i alt mellem 30.000 og 35.000 arbejdsløse som konsekvenser af det kriseindgreb, man har serveret befolkningen her.

Det er også helt klart svindel, når man hævder, at den sølle beskæftigelsesplan, som man siger man vil gennemføre, kan ophæve virkningerne af de andre ting. I allerbedste fald kan beskæftigelsespengene betyde 5.000–8.000 arbejdspladser, og det forudsætter, at ingen af disse beskæftigelsespenge går til erhvervsstøtteordningerne, som vi alle sammen ved omsættes i bedre profiler. Der er bare ikke nogen særlig grund til at tro andet, end at netop erhvervsstøtteordningerne vil fylde meget, når der skal deles ud fra SV-gavebuden. Derfor er der grund til at regne med, at det samlede indgreb vil betyde over 30.000 arbejdsløse. Det er det, som en socialdemokratisk statsminister, det er det, som en socialdemokratisk politisk ordfører kalder en »afbalanceret løsning«. Det synes jeg bare vil skal tage til efterretning.

Reallønnen bliver også forringet katastrofalt af indgrebet. Da der blev grebet ind i overenskomsterne i marts, talte SV-regeringen om at opretholde – så vidt muligt, med alle de dér forbehold – den disponible realløn. Forudsætningerne, som man opererede med, var en lønglidning på 2 pct. og en prisstigning på 5 pct. på årsbasis. Vi ved nu, at prisstigningerne løber op imod de 10 pct. på årsbasis. Virkningerne af afgifterne og de statslige og kommunale nedskæringer vil be-